

РЕШЕНИЕ

№ 335

гр. Перник, 15.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК, V ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на първи април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: НЕДА Н. ТАБАНДЖОВА
ЗАРКОВА

при участието на секретаря Кристина Ант. Иванова
като разглежда докладваното от НЕДА Н. ТАБАНДЖОВА ЗАРКОВА
Гражданско дело № 20231720105375 по описа за 2023 година

Производството е по Глава втора от Закона за защита от домашното насилие (ЗЗДН).

Образувано е по молба вх. № 23908/15.11.2023 г., подадена от М. Ц. Д., ЕГН - ***** с адрес: гр. **** против Е. А. М. с ЕГН ***** и с адрес: гр. *****.

Към молбата е приложена декларация по чл. 9 ал. 3 от ЗЗДН.

В депозираната молба се изтъкват доводи за извършен акт на домашно насилие, изразяващо се в емоционално, психическо и икономическо насилие от страна на Е. А. М. – бивш съпруг на молителката, с твърденията, че на 04.11.2023г. в Република Турция, Б. ответникът, след като е бил уведомен по надлежния ред, че е длъжен не се е явил заедно с детето им Д. на адреса за предаване в Бююкчекмедже на 04.11.2023 в 10.00 часа, като детето не било доведено на мястото на предаване до 10.40 часа, поради което не е могло да се осъществи предаването на детето.

Твърди се в молбата, че за осъществяване на предаването на детето молителката ангажирала български и турски адвокат, както и организирила и заплатила пътуването и престоя си в чуждата държава.

В следствие на отказа на ответника да ѝ предаде детето им Д. Е.в М. молителката изпаднала в депресия, имала паническо разстройство, не можела да спи и да се храни имала повишено кръвно налягане и живеела в непрекъснат стрес.

В съдебно заседание молителката **М. Ц. Д., лично** и чрез упълномощения процесуален представител поддържат молбата.

Ответникът **Е. А. М.**, чрез назначения му особен представител адв. Т. П. оспорва подадената молба. Моли съда да остави молбата без уважение, като приеме, че не е извършван акт на домашно насилие.

Съдът, вземайки предвид материалите по делото и доказателствата, въз

основа на вътрешното си убеждение /чл. 12 ГПК/ и закона /чл. 5 ГПК/, прави следните фактически и правни изводи:

Съгласно чл. 2 ЗЗДН "Домашно насилие е всеки акт на физическо, сексуално, психическо, емоционално или икономическо насилие, както и опитът за такова насилие, принудителното ограничаване на личния живот, личната свобода и личните права, извършени спрямо лица, които се намират в родствена връзка, които са или са били в семейна връзка или във фактическо съпружеско съжителство".

Няма спор между страните, а и от представените по делото писмени доказателства, а именно Решение № 261198/17.11.2021г. се установява, че страните са бивши съпрузи, чийто брак е прекратен с развод, както и че имат общо дете.

В случая молбата е подадена от лице, което твърди лично да е пострадало от домашно насилие, поради което и на основание чл. 8, т. 1 ЗЗДН молбата е подадена от процесуално легитимирано да търси защита лице. Молбата е подадена срещу лице, с което молителката е била в сключен граждански брак, и от което има дете, предвид което ответникът попада сред лицата, срещу които може да се търси защита – чл. 3, т. 2 ЗЗДН, т. е. молбата е подадена срещу лице, процесуално легитимирано да отговаря по нея.

Описания в молбата акт представлява акт на домашно насилие по смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗЗДН, тъй като е налице твърдение за осъществено емоционално, психическо, икономическо насилие, принудителното ограничаване на личния живот, личната свобода и личните права. Молбата е депозирана в преклузивния срок по чл. 10, ал. 1 ЗЗДН, тъй като се твърди акт на домашно насилие, извършен на 04.11.2023г., а молбата до съда е подадена на 15.11.2023 г., поради което е допустима.

По делото са представени декларации по чл.9, ал.3 от Закона от молителите, в които е декларирано, че на 04.11.2023г., в следствие на отказа на бившия и съпруг да ѝ предаде детето им Д. Е.в М. молителката изпаднала в депресия, имала паническо разстройство, не можела да спи и да се храни имала повишено кръвно налягане. Имала пристъпи на аритмия, била разстроена и с лоша концентрация.

Изложеното в декларацията се потвърждава от представените по делото писмени доказателства – Протокол за непредадено дете от 04.11.2023г., представен в превод на български език, както и приложените към молбата медицински документи и събрани гласни доказателства.

Представени са по делото Дисциплинарна заповед за арест, на 6-ти граждански съд по семейни дела на Бююкчекмедже по съдебно дело 2023/512, на Е.Г. за задържане, както и Решение за мярка за защита на основание закон № 6284, на 1-ви семеен съд, по дело № 2023/6808 с молител М. Д. против Е.Г. и С.Г..

По делото е приета и Справка за съдимост на лицето Е. А. М., от която е видно, че същия не е осъждан.

Други годни доказателства по делото не са представени, по делото не бяха ангажирани доказателства от ответника за оборване на декларираните обстоятелства от молителката.

Предвид всичко гореизложеното и анализа на доказателства съдът намира молбата за защита за основателна.

В представената декларация по чл. 9, ал. 3 ЗЗДН, молителката е описала описали твърдяните актове на домашно насилие, осъществени от ответника спрямо нея на 04.11.2023 г., която декларация, предвид предвидената наказателна отговорност за неистинност и с оглед разпоредбата на чл. 13, ал. 2, т. 3 ЗЗДН, съдът цени като

доказателство за осъщественото от ответника поведение, доколкото изложеното в декларацията се подкрепя и от събраните в хода на производството писмени и гласни доказателства.

Съгласно дефинитивната правна норма на чл. 2, ал. 1 ЗЗДН като домашно насилие се определя всеки акт на физическо, сексуално, психическо, емоционално или икономическо насилие, както и опитът за такова, принудителното ограничаване на личния живот, личната свобода и личните права, извършени спрямо лица, които се намират в родствена връзка, които са или са били в семейна връзка или във фактическо съпружеско съжителство. В

закона липсва легална дефиниция на понятието „психическо насилие“, както и дефиниция за понятието „емоционално насилие“, но като такива могат да бъдат окачествени всички действия, които имат отрицателно или вредно въздействие върху психиката на едно лице - пораждаат отрицателни за него емоции и/или го принуждават да ги подтиска и да не ги изразява. Актове на емоционално и психическо насилие могат да бъдат вербалното насилие /крещене, обиждане, псуване/, отхвърляне на присъствието, унижение, предизвикване на страх, изолация. Преценка дали е налице емоционално или психическо насилие следва да се направи конкретно, като се изследват отношенията между страните, техните физически и психически особености и съответните следи, останали в съзнанието на пострадалото лице.

Поради изложеното според настоящия състав безпротиворечиво се установява по делото, че ответникът Е. А. М. е упражнил емоционално, психическо, икономическо насилие, принудителното ограничаване на личния живот, личната свобода и личните права спрямо М. Ц. Д., чрез осъществяването на изложения в депозираната искова молба акт на домашно насилие.

Съгласно разпоредбата на чл. 16, ал. 1 ЗЗДН, със заповедта за защита съдът налага една или повече мерки за защита, което води до извод, че последният не е обвързан от искането на страните, както и от вече определените мерки с предходно издадена заповед за незабавна защита, в случай че има такава. По отношение на срока за който се налагат мерките за защита настоящия състав намира, че същите не следва да бъдат налагани за максималния срок, а срок около средния. Предвид на което и срока на мерките следва да бъде определен на 12 месеца.

С оглед изложеното, съдът счита, че спрямо ответника, като извършител на емоционално, психическо, икономическо насилие, принудителното ограничаване на личния живот, личната свобода и личните права по отношение на молителката, следва да бъде приложена мярката по **чл. 5, ал. 1, т. 1 ЗЗДН**, чрез която ще се даде защита на пострадалото лице. За лагането на тази мярка не е предвиден срок, тъй като съгласно КРБ и НК никой няма право да нарушава правата, каквото е правото на здраве и неприкосновеност, на другите физически лица.

Съгласно **чл. 5, ал. 4 ЗЗДН** (в приложимата редакция изм. ДВ, бр. 102 от 2009 г., в сила от 22.12.2009 г.), при уважаване на молбата за защита, съдът е длъжен да наложи на извършителя на домашното насилие глоба, но с оглед измененията на ЗЗДН в сила от 01.01.2024г., намира, че в приложното поле на § 30 не попада разпоредбата за налагане на глоба, поради което такава не следва да бъде налагана, доколкото тази разпоредба има санкционен характер.

На основание чл. 11, ал. 2 ЗЗДН, вр. чл. 16 Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на Районен съд - Перник дължимата за производството държавна такса в размер на 25,00 лева.

На основание чл. 15, ал. 2 ЗЗДН на молителките следва да бъде издадена заповед за защита.

С оглед изхода на спора в полза на молителката М. Ц. Д. следва да се присъдят сторените разноски в размер на 1 000,00 лева – реално заплатено адвокатско възнаграждение.

Ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на Районен съд Перник сторените разноски за заплащане на възнаграждение за особен представител в размер на 180,00 лв..

Предвид горното и на основание чл. 15, ал. 1 ЗЗДН, съдът

РЕШИ:

НАЛАГА МЕРКИ ЗА ЗАЩИТА срещу Е. А. М. с ЕГН ***** и с адрес: гр. *****, за осъществено на **04.11.2023г.** ДОМАШНО НАСИЛИЕ по отношение на М. Ц. Д., ЕГН -***** с адрес: гр. *****, като

ЗАДЪЛЖАВА Е. А. М. с ЕГН ***** и с адрес: гр. ***** **ДА СЕ ВЪЗДЪРЖА** от извършване на домашно насилие по отношение на М. Ц. Д., ЕГН -***** с адрес: гр. *****;

ЗАБРАНЯВА на Е. А. М. с ЕГН ***** и с адрес: гр. *****, **ДА ПРИБЛИЖАВА** М. Ц. Д., ЕГН ***** с адрес: гр. *****, както и жилището ѝ, на адрес гр. *****, местоработата на молителката, местата за социални контакти и отдих на молителката на по - малко разстояние от 100 /сто/ метра.

ДА СЕ ИЗДАДЕ заповед за защита, в която да се впише предупреждението по чл. 21, ал. 2 от ЗЗДН.

ОСЪЖДА Е. А. М. с ЕГН ***** и с адрес: гр. ***** да заплати по сметка на Районен съд Перник сумата от **25,00 лева** - държавна такса, както и сумата от **180,00 лева** - адвокатско възнаграждение на особен представител от бюджетните суми на Районен съд Перник, като му **УКАЗВА**, че може да заплати така посочените суми в **едноседмичен** срок, считано от влизане на решението в сила, като в противен случай съдът ще издаде служебно изпълнителен лист и ще пристъпи към принудително събиране на вземането.

ОСЪЖДА Е. А. М. с ЕГН ***** и с адрес: гр. ***** да заплати М. Ц. Д., ЕГН ***** с адрес: гр. *****, сумата от 1000.00 /хиляда лева/ - сторени по делото разноски за заплатено адвокатско възнаграждение.

ПРЕПИС от решението и заповедта да се връчат на страните и на полицейските управления по настоящия и постоянен адрес на страните.

РЕШЕНИЕТО и заповедта подлежат на **НЕЗАБАВНО** изпълнение /чл.20 ЗЗДН/.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Перник в седемдневен срок от деня, в който е посочено, че решението ще бъде обявено (чл. 17, ал. 1 ЗЗДН).

Съдия при Районен съд – Перник: _____